

anfører dette Eksempel, fordi det viser, hvordan den ene Foranstaltning trækker den anden med, og for at vise, hvorledes den Politik, som det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for — jeg tør ikke bruge det ærede Medlems egen Betegnelse Slaa-i-Bordet-Politikken, det var ikke mig, der opfandt det Udtryk, men vi ved alle sammen, hvad det er for en Politik — kan skabe Irritation og føre en Kampstemning med sig, som ikke er til Fordel for nogen af Parterne.

Maa jeg sluttelig i denne Forbindelse med Hensyn til Sverige, som det ærede Medlem ogsaa omtalte, sige, at jeg beklager, at det ærede Medlem fremkom med de Udtalelser, han fremsatte. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ligefrem med en vis Glæde noterede, at medens jeg stod og talte her i Folketinget, lukkedes Sverige for Indførselen af Kreaturer. Det var en Lukning, som ikke overraskede mig, og enhver, der har fulgt denne Sag, vil finde, at der ikke er noget overraskende deri. Jeg maa gøre opmærksom paa, at Sverige har i to Aar holdt lukket for Kreaturer fra Danmark. Under hele Mund- og Klovesyge-Epidemien har Sverige af Frygt for Indslæbning af Smitte holdt lukket for baade levende Kreaturer og Kød. Det lukkede den 27. September 1920, og først nu i Sommer, efter at vi i flere Uger havde været fri for noget Tilfælde af Mund- og Klovesyge hele Landet over og efter gentagne Forestillinger fra vor Side, aabnede Sverige for Kød den 26. September 1922, altsaa nøjagtig 2 Aar efter. Men da der saa var blevet aabnet — og det ligger jo kun faa Uger tilbage — skete der det beklagelige, at der optraadte nogle faa nye Tilfælde af Sygdommen paa Sjælland. Saadanne Tilfælde maa vi være forberedt paa. Naar vi har haft en Periode, hvor der har været ca. 8 000 Tilfælde af Mund- og Klovesyge, er det uundgaeligt, naar der i Besætningerne er kommet nye Dyr ind, som kan smittes, selv om man anvender nok saa stor Omhu ved Desinfektion, at der et eller andet Sted i Forbindelse med et Redskab, i en Krog eller indgroet under Dyrenes Klove findes Smitstof, som kan smitte de nye Dyr. Saa fremkommer de recidive Tilfælde, som vi har haft Eksempler paa.

Saa snart de Tilfælde indtraf, over-

vejede den svenske Regering af Frygt for Smitte, om man ikke igen skulde lukke. Vi optog, da vi fik Meddelelse derom, gennem Veterinærfysikus en Forhandling med den svenske Veterinærdirektør. Vi raadførte os med ham, og han tilraadede, at vi skulde ikke blot nøjes med — som vi havde gjort — at slaa de paagældende Besætninger ned, men ogsaa afspærre. Vi gjorde dette, og gennem disse Forhandlinger lykkedes det at naa til det Resultat, at det svenske Statsraad besluttede at se Tiden an, hvilket altsaa betød, at hvis der ikke kom flere Tilfælde, vilde man lade den Kødeksport, der nylig var begyndt, fortsætte. Men saa skete der det, at der kom et nyt Tilfælde. Det skete, umiddelbart før jeg talte sidst her i Folketinget. Jeg vidste jo meget vel, hvad det betød. Det betød, at der vilde blive lukket igen, og det skete altsaa samme Dag, som det ærede Medlem Hr. Drachmann meget rigtigt sagde.

Nu kan vi jo meget godt hævde, at der er ingen Smittefare i Forbindelse med Kød. Vore Veterinærer er af den Opfattelse, og jeg tror, at ogsaa de fleste af Udlandets Veterinærer har samme Opfattelse. Men saa vidt jeg forstaar, har man i Sverige en Frygt for selve Frekvensen. Svenske Kreaturopkøbere rejser herover for at købe Kreaturer, og saa længe der er Smitte, er man bange for, hvad derved kan ske. Den svenske Landbrugsminister har for nylig overfor Offentligheden udtalt, at den svenske Regering havde intet andet Motiv end Frygt for Smitte. Og derved maa man indrømme, at man fra svensk Side aabnede, da vi kunde dokumentere, at der i flere Uger ikke var forefaldet noget Tilfælde af Smitte her i Landet. Vi maa ogsaa indrømme, at man udsatte Lukningen paa vore Henstillinger, og at man først lukkede igen nu, da der var kommet et nyt Tilfælde. Det ærede Medlem henviste til Udtalelser, der skulde være fremsat fra Landbrugsministeriets Side. Jeg skal derom indskrænke mig til at sige, at jeg tror ikke, man skal lægge megen Vægt paa saadanne Udtalelser, hvis Tendens bliver gengivet i de paagældende Blade paa en Maade, som ikke er i Overensstemmelse med de virkelige